

EVA
DEVRIENDT

Villa
VICTORIA

KANNIBAAL

Woord vooraf

Mijn oma woont nog in haar eigen huis.

Dat is tot de nok gevuld met herinneringen aan haar avontuurlijke leven met opa en de kinderen.

Mijn moeke woont nu al even in een bejaardentehuis.

Ik probeer haar zo vaak mogelijk te bezoeken, al is het daar niet altijd even leuk. Het lijkt er wat op een ziekenhuis. Moeke is soms verdrietig en moe, ze mist haar oude leventje. Maar als we even samen zijn, zie ik haar opfleuren. Dan praten we over vroeger.

Over haar man en kinderen. Over hoe alles toen anders was.

In gedachten zie ik haar reizen naar het verleden.

Dan krijgen haar ogen weer leven, schitteren ze opnieuw.

Wanneer ik door de gangen van het tehuis stap, gluur ik weleens in een kamer als de deur openstaat. Soms heeft de bewoner bezoek, meestal zie ik iemand eenzaam naar de televisie staren. Dan fantaseer ik bij die man of vrouw een spannend leven. Was die man van kamer 3 met zijn achtervolgingswaan ooit een smokkelaar?

En de vrouw van kamer 10 met haar mooie stem?

Zij zou zomaar een operazangeres kunnen zijn. Velen van de oude mannen vchten ooit in de oorlog of moesten onderduiken voor de vijand.

Iedereen heeft zijn verleden en niemand praat er nog over.

We kunnen het ons bijna niet meer voorstellen. Maar als je erover gaat nadenken, eindig je soms met een heel boek.

Zoals dit verhaal.

Wees dus nieuwsgierig als je ooit een bejaardentehuis binnenstapt.

Je weet nooit wie er in de kamer naast je oma of opa ligt.

AIDA, MAMA EN HET TAARTS PARADIJS

‘Aida, hoor je me?’ vraagt mama.

Aida kauwt op een boterham met confituur en staart door het keukenraam naar buiten. Boven de grijze muren en de bruine daken van de stad ziet ze een streepje blauwe lucht. Ze hoort de claxon van een trein toeteren. Aida zit alleen aan de ontbijttafel, want mama is al uren in de weer met haar taarten.

‘Aida!’ herhaalt mama.

Aida schrikt. ‘O sorry, mama, ik...’

‘Zat je weer op je wolkje?’ vraagt mama. Ze zucht terwijl ze taarten in kartonnen dozen steekt. De hele keuken staat vol taarten. Taarten in alle soorten: met chocolade, met marsepein en met appel. Taarten vol fruit en kriekentaarten. Meringues, muffins en cupcakes. Zo vaak heeft Aida al moeten proeven van mama’s taarten dat ze geen taart meer kan zien. ‘Ik vroeg of je het echt niet erg vindt om vandaag alleen thuis te blijven.’

‘Nee, hoor, mama. Ik zou graag een beetje lezen’, zegt Aida. Ze neemt haar boterham vast en legt hem weer neer. ‘Waar liggen mijn boeken eigenlijk?’ vraagt ze.

Aida en haar ouders zijn nog maar net verhuisd, bijna alles zit nog in dozen. Enkel de keukenspullen van mama zijn al volledig uitgepakt, want ze trokken precies naar de stad voor mama’s grote droom: taartenbakster worden. Mama glom van trots toen ze voor het eerst rondreed met haar nieuwe bestelwagen waarop in koeien van letters staat: Het Taarts Paradijs. Overal waar het busje passeert, tovert de zoete geur van taart een glimlach op het gezicht van voorbijgangers.

Maar Aida wordt niet blij van al die taarten. Zij leest liever. Met een boek in haar handen kan ze ontsnappen naar een andere wereld. Dan vergeet ze even hoezeer ze het dorp mist waar ze opgroeide. Haar oude school. Al haar geheime plekje. En het meest van al: haar beste vriendin, Maya.

Maya woont op een boerderij en Aida ging er na school vaak spelen. Ze verzorgden en knuffelden de konijntjes. Op de hooizolder hadden ze hun kamp gebouwd, een veilig nest waar ze samen boeken lazen en spannende avonturen verzonnen. Ze vertelden er elkaar alles. Maar nu zijn Maya en de boerderij ver weg.

‘Mama, waar liggen mijn boeken?’ vraagt Aida opnieuw.

Mama laat een taart vol vruchten en slagroom in een doos glijden voor ze antwoordt. ‘O, op zolder, denk ik. In de verhuisdozen. Maar ik heb nu geen tijd om te zoeken. Vanavond. Beloofd! Oké?’ zegt mama terwijl ze cupcakes in een andere doos rangschikt. Ze stapelt enkele taartendozen op elkaar en loopt er voorzichtig mee naar buiten, naar het vrolijk gekleurde bestelbusje.

‘Ben je zeker dat je niet meegaat, liefde?’ vraagt mama.

Aida knikt. ‘Ja, hoor. Geen zorgen, mam. Ik red me wel. En straks komt papa thuis.’ Papa had beloofd dat hij vaker thuis zou zijn als ze naar de stad verhuisden. Hij reist veel voor zijn werk en dicht bij een groot station zou hij minder tijd verliezen.

Mama laat haar armen zakken. ‘Papa heeft vanmorgen gebeld. Er zijn problemen op het werk en...’

‘Hij komt weer niet’, zegt Aida. Ze blaast. ‘Pfff. Ik had echt gehoopt...’

‘Ik keek er ook naar uit’, zegt mama. ‘Maar dan maken we er toch gezellig een meidenavond van? Met chips en limonade!’

‘Oké dan’, zegt Aida.

Aida voelt mama’s hand over haar haren strelen. ‘Het spijt me, maar nu moet ik er echt vandoor. Ik ben al te laat. Tot vanavond, liefde!’

Mama stapelt de laatste taartendozen op elkaar en haast zich naar buiten. Aida hoort hoe de voordeur dichtslaat en ziet mama’s busje vertrekken. Ze legt haar half opgegeten boterham terug op haar bord. Aida heeft geen trek meer.

SCHATTEN OP ZOLDER

ida staat op en gaat naar boven.

‘Dan zoek ik mijn boeken zelf wel’, denkt ze.

In haar oude huis moest ze maar één trap op en ze stond op zolder. Het nieuwe huis telt drie verdiepingen, en dan moet Aida nog op een trapluik klimmen. Gelukkig staat het luik open: mama en papa moeten nog een hoop dozen uitpakken, wel honderden spullen wachten op een definitief plekje.

Aida is nog niet op de zolder geweest sinds ze hier woont. Voorzichtig kruipt ze op de ladder en steekt ze haar hoofd door het zoldergat. Wat een rommel!

Er staan overal kartonnen dozen. Hier en daar liggen kleren. Tegen de afbrokkelende muur staan verfpotten gestapeld. Aida wurmt zich tussen de dozen en struikelt bijna over een plastic box vol oud servies. ‘Waarom houden we toch zoveel bij?’ bromt ze.

Zelfs haar oude knuffels verhuisden mee. ‘Dag Katrientje’, zegt Aida tegen de pop die vroeger niet van haar zijde week. Katrientje heeft maar één oog en haar hoofd is helemaal kaal, maar Aida heeft haar nooit anders gekend. Alleen is ze nu te groot voor poppen. Toch zou ze Katrientje nooit wegdoen, ze beleefden samen te veel avonturen.

Tok.

‘Auw!’

Aida loopt tegen een grote, donkere kist, verliest haar evenwicht en valt op een toren van dozen. Ze kruipt weer overeind en kijkt naar de houten kist. ‘Stom ding!’ Ze zag de kist nooit eerder. ‘Je bent wel mooi’, zegt Aida.

Er ligt een dikke laag stof op de kist. Met haar vinger trekt ze er

een streep door, ze blaast de pluk van haar vingertop. ‘Mooi, maar vies.’ Aida knielt en knipt de twee koperen sloten open. Ze hoopt dat ze een schat zal vinden en duwt het deksel omhoog. ‘Kraak!’, zeggen de scharnieren, zoals het hoort bij zo’n antiek ding. Aida trekt haar ogen wijd open. Er zit een schat in de kist, alleen bestaat hij niet uit gouden munten. ‘Wauw, prachtig!’ fluistert Aida.

De kist is vanbinnen bekleed met een zachte stof in roze strepen. Er zitten kleren in waarop Aida meteen verliefd wordt. En hoeden, ringen en hoepels. Ze haalt een kostuum uit de kist en houdt het omhoog. Het is een zwart-wit gestreept jurkje met daarboven een vest in rood fluweel. Er zitten koperen knoppen op die rinkelen bij de minste beweging. ‘Als een vrouw circusdirecteur was, zou ze dit dragen’, denkt Aida. ‘En het zou me nog perfect passen ook.’

‘Van wie zou dit toch allemaal zijn?’ vraagt Aida zich af. ‘Mama zou toch nooit... Neen, mama háát circus.’

Dan ziet ze de brieven die op de bodem liggen. Het zijn er heel veel en op iedere enveloppe staat dezelfde naam: Alba. Mama’s naam. Aida neemt de bovenste enveloppe, opent de omslag en haalt er een handgeschreven brief uit.

“Mijn liefste dochter,

Ik hoop dat alles goed gaat met je, zo goed als je verwachtte en hoopte van je nieuwe leven.

Hoe gaat het met Jonathan? En met jullie nieuwe woonst? Lukt het met die sollicitaties? Laat je niet ontmoedigen, werken is niet alles.

Ik mis je en ik verlang ernaar om met jou te praten.

Ik kan nog altijd moeilijk aanvaarden dat je de deur achter je hebt dicht-geslagen, Alba. Was het circusleven dan zo’n last voor je? We hadden toch plezier samen? Ons groepje is misschien wat — hoe zal ik het zeggen? — apart, maar je hoeft je er toch niet voor te schamen?

Waarom zie ik je nooit? Je blijft altijd mijn dochter. Ik zal je altijd missen.

Alba, ik begrijp dat het je allemaal te veel werd toen papa stierf. Hij was jouw held, maar ook de mijne. Nu voelt het alsof ik jullie allebei kwijt ben.

Ik heb nog wat nieuws voor je. Schrik niet, jij zult er blij mee zijn: ik kap met het circusleven. Het is met spijt in het hart, maar het rondtrekken werd me te vermoeiend. Ik heb rust nodig. Volgende week verhuis ik naar Villa Victoria, een plek voor oude circusnarren zoals ik.

Bedankt voor je lieve kaartje. Zo weet ik tenminste dat alles in orde is met jou.

Kom me alsjeblieft een keertje opzoeken.

Alle liefs, mama”

De brief glijdt uit Aida's handen en dwarrelt naar beneden. Aida's hoofd tolt. 'Ik... Ik heb een oma!' stamelt ze. 'Waarom wist ik dat niet? Mama praat nooit over haar ouders. Ik dacht dat ze dood waren. Of dat ze een monsterlijke familie had en dat ze zich voor hen schaamde. Maar een circusfamilie? Dat is gewoon fantastisch. Mama komt uit het circus!'

Achteraan op de enveloppe staat een adres en daarboven een naam. 'Emma', leest Aida. 'Oma Emma!'

Onder de vele brieven vindt Aida een fotoalbum. Met bonzend hart slaat ze het open. Op zwart-witfoto's lacht een babymeisje haar toe. Dat moet mama zijn.

